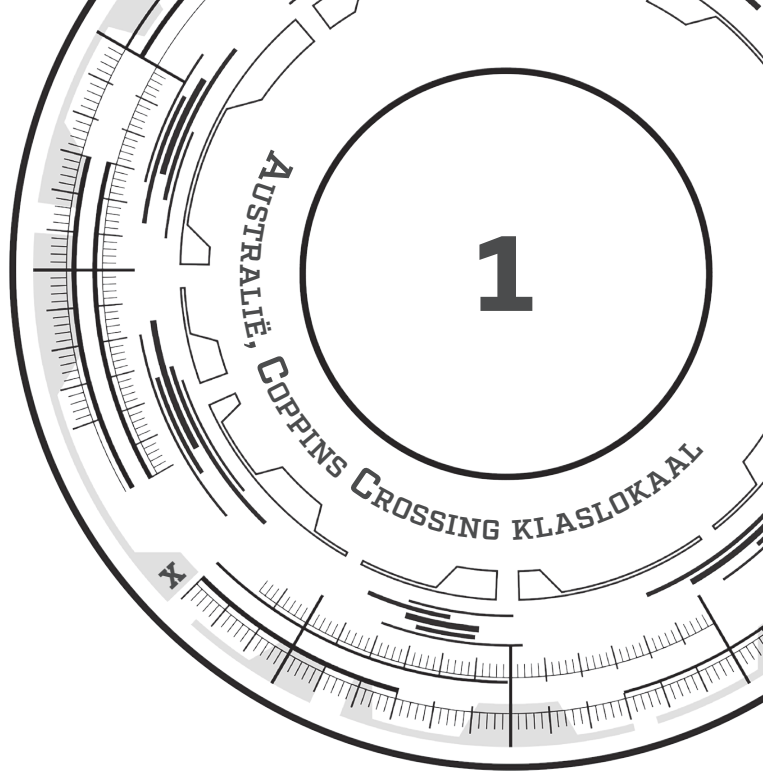

JACK HEATH

SPY ACADEMY

DE TOP

VERTAALD DOOR **ANNA SONNEMANS**

Misschien had ik de drie indringers niet gespot als ik niet de saaiste docent ter wereld had.

Zijn naam was meneer Wit en dat paste bij hem. Hij had een strak gestreken overhemd, een bleek, eivormig hoofd en een sneeuwwitte baard. Ik had eens een brief uit zijn tas gestolen, geopend, gelezen en in een nieuwe envelop gestopt. Het was gewoon een bankafschrift, niks spannends. Maar zo ontdekte ik zijn voornaam, die nog beter bij hem paste: Archibald.

Nu stond hij voor het schoolbord en legde Franse werkwoorden uit. Geen idee waarom. Niemand van ons zou waarschijnlijk ooit naar Frankrijk gaan. Ik was pas net

een paar maanden in Coppins Crossing, maar ik zag al dat dit geen stadje was waar iemand ooit uit ontsnapte, behalve door dood te gaan van ouderdom.

Meneer Wit, die zelf niet bepaald jong was, wist dat waarschijnlijk, want het leek hem niets uit te maken of we de les begrepen. Hij pakte telkens zijn brilletje van zijn hoofd en poetste de glazen, alsof de vegen op die glazen interessanter waren dan het verschil tussen *avoir* en *devoir*.

Ik zat achter in het klaslokaal. Mijn zweterige schooluniform plakte aan mijn rug. Met het dakraam recht boven me voelde ik me als een slap frietje onder een hittelamp. Mijn blik was gericht op meneer Wit, maar ik rolde ondertussen met een vingerskateboard over de onderkant van mijn tafeltje, met twee vingers tegen de griptape gedrukt. School was een makkie en mijn gedachten dwaalden vaak af. Op dat moment stelde ik me voor dat ik naar huis zoefde op een elektrisch skateboard zoals dat van Vicki.

Vicki was het eeuwig chagrijnige meisje dat direct voor mij zat in de klas, dus ik kende vooral haar bruine paardenstaart en luide geklaag. Haar familie was rijk, het skateboard was gewoon haar recentste dure gadget. Het was supersnel en het kon dubbelgeklapt worden, zodat het in haar rugtas paste, wat ik erg cool vond.

‘Wie is daar aan het neuriën?’ riep meneer Wit.

Ik werd stil.

Vicki stak haar vinger op. ‘Het was Nolan, meneer.’

‘Wie, ik?’ zei ik.

‘Ontkenningen, smoesjes, verklaringen,’ snauwde meneer Wit.

Het was pas de tweede week van het eerste blok en ik had hem die drie woorden al vaak horen zeggen. ‘Hebben we nu muziekles, meneer Hawker?’

Ik zuchtte. ‘Nee, meneer.’

‘In dat geval, *silence, s’il vous plaît,*’ zei meneer Wit terwijl hij zo snel terug naar het bord draaide dat zijn stropdas wapperde. De andere kinderen dachten dat hij diezelfde stropdas elke dag droeg, maar dat was niet zo. Om dat te testen had ik hem eens afgeleid door buiten naar een adelaar te wijzen en de stropdas snel met een watervaste stift te porren. Meneer Wit had niks gemerkt. De volgende dag was de zwarte stip weg, maar een week later was hij terug. Dat betekende dat hij niet één maar meer stomme stropdassen had.

Vicki keek me zelfvoldaan aan, trots op zichzelf dat ze mij in de problemen had gebracht. Als ik haar was, zou ik me focussen op de les. Haar Frans was slecht. Gisteren schreef ze niet ‘ik ben een advocaat’ op het schoolbord, maar IK BEN EEN AVOCADO.

Ik wreef door mijn ogen en wenste om iets, wat dan ook, wat mijn hersenen bezig kon houden. Ik keek uit het raam...

En zag drie vreemdelingen over het basketbalveld rennen.

Ze droegen zwarte pantsers, helmen, gasmaskers en beschermbrillen, waardoor ze eruitzagen als mensen uit de toekomst. Hun leider had een buis vast met haken aan een uiteinde; een grijphaakwerper? De middelste had een tablet vast en droeg een rugzak waar een antenne uitstak. De achterste had een gigantisch, metalen breekijzer, het soort waar brandweerlieden deuren of ingedeukte auto's mee openbreken.

Terwijl ik naar ze staarde, bereikten de drie indringers de gymzaal en bleven ineens staan. Hun pantser en uitrusting verkleurden van zwart naar bruin. Al snel waren ze bijna onzichtbaar tegen de bakstenen muur. Als ik ze niet had zien bewegen, had ik niet geweten dat ze er waren.

‘Kijk!’ siste ik, op het raam wijzend.

Iedereen keek om.

‘Waarnaar?’ beet Vicki me toe.

‘Indringers op school!’ Ik wees op de gecamoufleerde lui. ‘Daar zijn ze! Zie je?’

Niemand zag ze.

‘Ik heb genoeg van jouw grappen, meneer Hawker,’ zei de docent.

‘Het is geen grap! Tenminste, niet van mij.’

‘Ontkenningen, smoesjes...’

Ik sprong op en zette mijn stoel boven op mijn tafeltje. Toen pakte ik Vicki's rugtas.

‘*Arrête, c'est à moi!*’ riep ze, haar Frans ineens veel

overtuigender. Ze greep naar haar rugtas, maar ik was al op de stoel geklommen en ze kon er niet bij.

Het dakraam zat met drie schroeven vast in het plafond, maar ik wist dat het pleisterwerk zwak was, want ik had ooit als grap alle lichtknoppen in de lerarenkamer omgewisseld. Ik trok een glazen ruit hard naar beneden en een lading wit stof dwarrelde op de vloer.

Alle kinderen begonnen te schreeuwen. De docent ook.

‘Kom naar beneden!’ eiste meneer Wit, maar hij durfde me niet aan te raken, omdat de stoel van de tafel kon vallen.

‘Doe een ontruimingsoefening,’ zei ik. ‘Daar bent u toch zo dol op?’

Ik klauterde door het ronde dakraam en duwde de rugtas voor me uit. Om bij het dak te komen moest ik eerst door een tunnel kruipen, bedekt met wat leek op aluminiumfolie. Het glanzende, gekreukelde materiaal brandde op mijn huid. Als mijn polyester shirt niet doordrenkt was van het zweet, was ik misschien in brand gevlogen.

De indringers moesten wel dieven zijn. Dat breekijzer kon een kluis openbreken, de tablet kon beveiligingscamera's hacken en die grijphaakwerper kon helpen bij een snelle ontsnapping. Maar dit was een openbare school in een klein stadje, wat was hier nou zo veel waard dat je het wilde stelen?

Toen ik het dak bereikte, zette ik mijn handen tegen de volgende ruit en duwde. De ruit plopte naar buiten. Ik

kon hem nog net opvangen voordat hij wegrolde. Daarna kroop ik het dak op. De metalen golfplaten lagen schuin en het was moeilijk om mijn evenwicht te bewaren.

Mijn ogen afschermend tegen de felle zomerzon keek ik rond: er was geen spoor meer van de indringers. Net toen ik aan mezelf begon te twijfelen, zag ik ze rennen over een overdekt pad. Hun pantser was weer van kleur veranderd, grijs, dezelfde kleur als het voetpad.

Ze waren op weg naar het klaslokaal van de eerstejaarsleerlingen.

Een rilling kroop over mijn rug. Wat als het geen dieven waren, maar kidnappers?

De indringers waren sneller dan ik, maar niet lang meer. Ik haalde Vicki's skateboard uit haar tas en klapte het open. Het was knalpaars en bedekt met stickers, niet bepaald onopvallend, maar ik hoopte dat de indringers niet omhoog zouden kijken. De meeste mensen deden dat niet, behalve als je tegen ze riep dat er een grote adelaar overvloog.

Ik maakte de afstandsbediening los en ging op het skateboard staan. Blauw licht verscheen onder mijn voeten. Ik drukte op een knop en ineens zoefde ik over het dak naar het overdekte pad.

De kleine afstandsbediening had maar twee knoppen: SNELLER en LANGZAMER. Niet bepaald hogere wiskunde, hoewel het me nogal duizelde. Mijn tanden klapperden en mijn hersens stuiterden in mijn schedel terwijl de

wielen luid over de golfplaten van het dak ratelden. Als de indringers me hoorden aankomen, zouden ze hun plan dan laten varen?

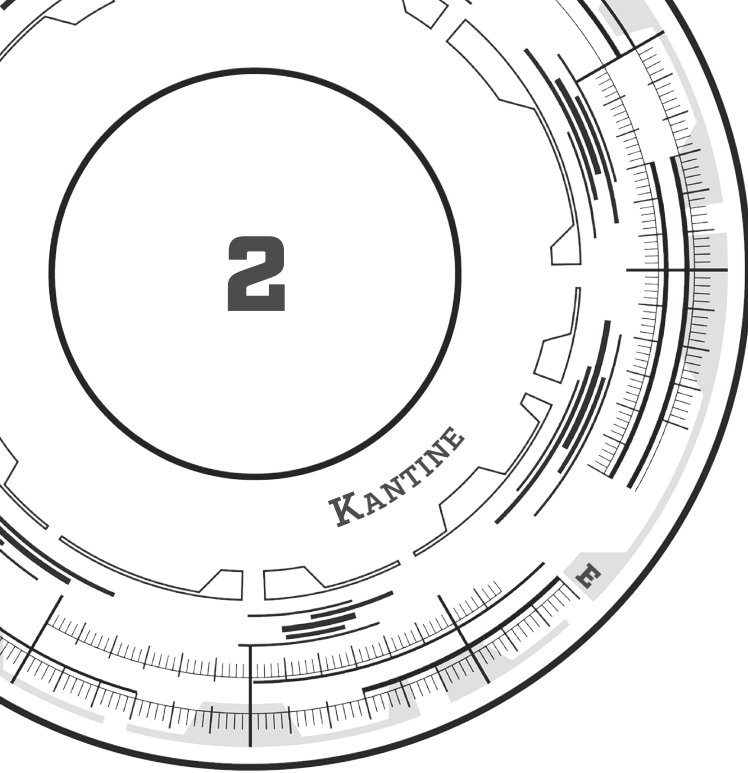
Toen ik het overdekte pad bereikte, drukte ik op de LANGZAMER-knop en stuurde ik naar rechts. Dit stuk dak was ook golvend, maar nu volgde ik een van de golven in een rechte lijn. Dat maakte de rit een stuk soepeler, maar sturen was nu bijna onmogelijk. Ik was een machinist die niets anders kon dan de rails volgen.

De zon en wind hamerden op mijn onbeschermd hoofd. Als ik mijn evenwicht verloor en van het dak reed, zou ik waarschijnlijk mijn nek breken. Terwijl ik vertraagde om de hoek om te gaan, en probeerde uit te vogelen hoe ik kon bijsturen, zag ik de drie indringers. Ze waren niet meer op het pad, ze stonden bij de buitendeur van het eerstejaarsklaslokaal. Een van hen had een kabel in een elektriciteitskastje naast de deur gestoken en typte nu snel op de tablet. De grijphaakwerper stond op een klein statief, klaar om een grijphaak over het dak te schieten.

Ze draaiden zich om toen ze mij hoorden aankomen. De glazen van hun beschermbrillen draaiden rond alsof ze op me inzoomden.

Ik zette me schrap en drukte op SNELLER. Het gezoem van de motor van het skateboard zwol aan tot een hoog gejammer. Met een dreun stuiterden de wielen over de dakgoot en werd ik van het dak gelanceerd.

Ik vloog een paar tellen, ik surfte door de lucht op een elektrisch skateboard. Als mijn leven een YouTube-video was, was dit de perfecte thumbnail. Mijn maag draaide zich om terwijl ik naar beneden raasde.

Een van de indringers dook weg. De ander hield de tablet voor zijn gezicht als een schild.

Slecht idee. Het skateboard knalde eerst op de computer in een explosie van glas en microchips en toen op zijn helm, met mijn volle gewicht erachter. De gast stuitte tegen de muur, zakte in elkaar en kwam niet meer overeind. Ik landde naast hem, rolde opzij en krabbelde overeind.

‘Pak hem!’ schreeuwde de derde indringer.

De man die opzij was gesprongen strekte zijn armen naar mij uit, maar ik rende al over het voetpad richting de kantine. Ik hoopte dat ik de indringers weg kon leiden van het eerstejaarsklaslokaal.

Ik hoorde hun laarzen denderen over het pad. Ondanks hun zware uitrusting haalden ze me in.

Ik dook naar rechts en vloog door de dubbele deuren van de kantinekeuken. Leerlingen hoorden hier helemaal niet te komen, maar ik was al eens eerder naar binnen geslopen om een zakje chips te stelen, dus ik kende de keuken al op mijn duimpje. Aan een kant stonden twee grote frituurpannen en verschillende kasten met verpakt voedsel. Tegen de andere muur stonden koelkasten en diepvrieskasten. Leerlingen kregen hun eten via een breed raam aan de andere kant van de ruimte. Dat was nu met een luik afgesloten.

Ik rende verder. Ik kon de deur achter me niet op slot doen zonder sleutel. Daarom greep ik een grote frituurpan en trok er zo hard aan als ik kon. Het voelde alsof ik een olifant probeerde om te trekken, maar al snel kantelde de frituurpan. Ik sprong opzij toen hij tegen de grond kletterde. Frituurvet stroomde over de vloer. Terwijl de olie over de tegels kroop, rende ik naar de andere kant. Ik probeerde het luik voor het raam op te tillen, zodat ik via het raam kon ontsnappen, maar het zat stevig dicht met een groot slot.

Ik hoorde nog steeds geen alarm afgaan. Misschien had

meneer Wit zijn schouders opgehaald na mijn ontsnapping en was hij verdergegaan met het uitleggen van Franse werkwoorden. Dan zou niemand me komen helpen.

De deur achter me vloog open en een van de indringers stootte met gebalde vuisten naar binnen. Hij probeerde af te remmen toen hij de omgevallen frituurpan zag, maar het was te laat: hij stond al in de olie. Hij spartelde een paar seconden, wapperend met zijn armen. Toen vlogen zijn voeten onder hem vandaan en viel hij voorover op de grond. Hij probeerde overeind te komen, maar zijn handschoenen en laarzen bleven onder hem uitglijden. Hij zag eruit als een amateurbreakdancer.

De derde indringer, van wie ik dacht dat die hun leider was, kwam binnen. Het was moeilijk te zien door het pantser en masker, maar door de lengte en het postuur dacht ik dat het een jonge vrouw was, misschien zelfs een tiener.

Ze zag de andere indringer kronkelen op de grond, keek naar de frituurpan en toen naar mij. Haar masker vervormde haar stem tot een mechanisch gegrom.

‘Ben jij onderdeel van de test?’

Welke test?

Ik blufte. ‘Hoe wist je dat?’

De leider boog naar voren, greep de andere indringer bij de kraag en sleurde hem uit het frituurvet. ‘Wij zijn met z’n drieën, jij bent alleen,’ zei ze.

‘Met z’n tweeën,’ verbeterde ik haar. ‘Ik denk dat je

vriend met de rugzak nog steeds sterretjes ziet.’

De leider negeerde mijn reactie. ‘Je hebt geen wapens. En met deze kleine stunt...’ ze gebaarde naar de olie, ‘heb je eerder jezelf dan ons in de val gelokt. Wij kunnen gewoon weglopen.’

Ze had gelijk, dus ik trok één wenkbrauw op. Dat had ik geoefend in de spiegel. Zo zag ik eruit alsof ik precies wist wat ik aan het doen was.

‘Dus, ga je nog wat doen?’ vroeg ik.

De leider zette voorzichtig een stap in mijn richting, in de olie. Ik wachtte tot ze zou vallen, maar dat deed ze niet. Het lukte de andere gast eindelijk ook om te blijven staan, hij versperde de uitgang.

‘Ik denk dat niemand je had mogen zien,’ ging ik verder. ‘Daarom zijn jullie gekleed als kameleons. En ik wed dat de antenne die uit de rugzak van Harry Hoofdpijn steekt het signaal van beveiligingscamera’s moet verstoren. Niet dat er hier camera’s hangen. Dit is een openbare school. Weet je zeker dat je op het juiste adres bent?’

Ze zette nog een stap en verloor nog steeds haar evenwicht niet. Al snel zou ze zo dichtbij zijn dat ze me kon pakken.

‘Hoe dan ook, ik kan je nu identificeren,’ ging ik verder. ‘Ik heb je gezicht niet gezien, maar ik kan je kleding beschrijven, je uitrusting, je accent, je lengte. Daarom kun je eigenlijk helemaal niet weggaan. Dus wie is hier in de val gelopen?’

Nog een stap. Ze stond nu midden in de olievlek. Dat bracht me op een idee.

‘En nu ben je midden in een poel van brandbare vloeistof gaan staan.’ Ik stak mijn hand in mijn zak.

De leider aarzelde.

Ik kreeg ooit een goocheldoos voor mijn verjaardag. Bij een van de trucjes zat een neppe duim die over mijn echte duim schoof. Ik was nooit heel goed in die truc, maar ik had wel wat geleerd. Eén: wijs met de duim naar het publiek en blijf met je hand bewegen, zodat niemand hem echt goed ziet. Twee: zeg niet dat de duim echt is. Dat bedenken ze zelf.

Toen ik mijn vingerskateboard uit mijn zak haalde, zei ik dus niet: ‘Dit is een aansteker’. Ik wees er simpelweg mee in haar richting en haalde mijn duim over de wieltjes, wat een dreigende klik gaf.

‘Je bluft,’ zei de leider, maar ze bleef stokstijf staan.

‘Echt?’ Ik klikte nog een keer met de wieltjes.

We keken elkaar lang aan. Gelukkig keek ze naar mijn gezicht en niet naar het speeltje in mijn hand.

Net toen ik dacht dat ze me doorhad, ging de deur achter de andere indringer open. Vicki stooft de kantine binnen, geflankeerd door twee politieagenten. ‘Daar is hij!’ schreeuwde ze. ‘Hij heeft mijn rugzak gestolen en...’

De leider van de indringers sprong op me af, greep mijn pols en duwde hardhandig haar duim in mijn pezen. Mijn vingers openden zich en het skateboardje vloog door de

lucht. Ze dook opzij en ving het voordat het de grond raakte.

Ondertussen worstelde een agent de met olie doordrenkte indringer tegen de vloer. De andere agent haalde een taser tevoorschijn en mikte op de leider.

Zap!

Het pantser van de indringer kreeg achtereenvolgens alle kleuren van de regenboog in allerlei patroontjes terwijl de bedrading flitste en kraakte. De kantine werd verlicht als een disco, maar ze leek de aanval niet te voelen. Ze krabbelde overeind en balde haar vuisten, klaar om te vechten. Toen realiseerde ze zich dat ze een vingerskateboard vasthad.

‘Wat de...’ begon ze, toen de eerste agent uit haar dode hoek tevoorschijn sprong en haar tackelde.

De politieagenten bonden haar polsen met tiewraps bij elkaar. Ik ging op de glibberige vloer zitten, hijgend. Mijn bonkende hart kalmeerde. Het was eindelijk voorbij.

Toen wist ik nog niet dat het nu eigenlijk pas echt begon.

VOOR REDVERS EN ASH, SLUIPMEESTERS

Heb je dit boek geleend uit de bibliotheek of lees je het e-book? Schrijf je antwoorden dan op een los vel papier.

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *The Peak – Spy Academy #1*

Verschenen in Australië bij Scholastic Australia, een imprint van Scholastic Australia Pty Limited

© 2024 Jack Heath

Voor deze uitgave:

© 2025 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Anna Sonnemans

Ontwerp omslag en binnenwerk: Chad Mitchell

Omslagontwerp Nederlandse editie: Bert Holtkamp

Grafische verzorging: Bert Holtkamp

Silhouette © Md. Rasel Islam on Shutterstock; scope © Koivuneva on Pixabay.

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.

ISBN 978 90 261 7774 3 (e-book 978 90 261 7775 0)

NUR 283,284